

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **F. J.**, zast. JUDr. Miloslavem Peterkou, advokátem, se sídlem Jagellonská 24, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2009, č. j. 7 Ca 227/2005 - 225,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Hygienik hlavního města Prahy, jehož právním nástupcem se stalo Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 2. 1. 2002, č. j. ODO-45/1670/203/01, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně – městského hygienika ze dne 8. 10. 2001, č. j. 5673/01/P10-HK/dr.Ch.,dr.St.,Mgr.Kr, tak, že v první části rozhodnutí konstatoval, že žalobce jako provozovatel bistra „U Čeréze“ naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, a to tím, že nesplnil povinnost uvedenou v ustanovení § 32 téhož zákona ve spojení s § 11 nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací; dále porušil povinnosti stanovené rozhodnutím zvláštního orgánu hlavního města Prahy – městského hygienika (dále též „MH“) ze dne 22. 5. 2001, za což se mu ukládá pokuta ve výši 35 000 Kč. Dle části II. výroku rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost nahradit plně náklady vynaložené orgánem ochrany veřejného zdraví na zjištění závady, a to ve výši 2216 Kč. V odůvodnění žalovaný odkázal na rozhodnutí Městského hygienika hlavního města Prahy ze dne

22. 5. 2001, č. j. 2893/01/P10 HK/DrCh, DrSt, Mgr. Kr, kterým bylo dle názoru žalovaného zakázáno pořádání jakýchkoliv hudebních produkcí v provozovně „U Čeréze“ v noční době, a to až do odstranění závady spočívající v překračování nejvyšších přípustných hladin akustického tlaku při hudebních produkcích v této provozovně s tím, že hudební produkce mohou být obnoveny až poté, kdy příslušný správní orgán na základě oznámení účastníka řízení o odstranění závady kontrolou ověří, že závada je odstraněna. Spisová dokumentace neobsahuje záznam o odstranění závady a následném ověření městským hygienikem, přičemž ze záznamů městské policie je zřejmé, že ve dnech 13. 6. 2001, 3. 7. 2001 a 13. 7. 2001 byly v uvedené provozovně konány hudební produkce, z čehož žalovaný dovodil nesplnění povinnosti uložené na základě § 84 odst. 1 písm. l) zákona č. 258/2000 Sb. Žalovaný považoval naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedené v § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. za prokázané, stejně jako porušení povinnosti stanovené rozhodnutím městského hygienika ze dne 22. 5. 2001; výši pokuty shledal přiměřenou.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 31. 10. 2003, č. j. 38 Ca 149/2002 – 74, rozhodnutí žalovaného zrušil, vrátil mu věc k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4725 Kč k rukám jeho právního zástupce.

Žalovaný ve včas podané kasační stížnosti proti tomuto rozsudku namítal důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dál jen „s. ř. s.“). Nesouhlasil především s tím, že městský soud v rámci přezkumu rozhodnutí žalovaného přezkoumával také rozhodnutí MH ze dne 22. 5. 2001 o zákazu pořádání jakýchkoliv hudebních produkcí v noční době a to až do odstranění závady spočívající v překračování nejvyšších přípustných hladin akustického tlaku, proti kterému nebylo žalobcem podáno ve správním řízení odvolání, a je pravomocné.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2005, č. j. 4 Ads 35/2004 – 111, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2003, č. j. 38 Ca 149/2002 – 74, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že městský soud neměl přezkoumávat zákonnost zmiňovaného rozhodnutí MH, ani řízení jemu předcházející, nýbrž pouze zjišťovat, jaký zákaz a jaká konkrétní povinnost byla žalobci výrokem tohoto rozhodnutí uložena. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že výše uvedeným výrokem rozhodnutí byl stěžovateli uložen zákaz jakýchkoliv hudebních produkcí v jeho provozovně v noční době, a to až do odstranění závady spočívající v překračování nejvyšších přípustných hladin akustického tlaku. Dovodil dále, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se určitosti výroku rozhodnutí MH ze dne 22. 5. 2001 a jeho způsobilosti založit povinnost ve smyslu § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb.; námitka žalovaného byla tudíž shledána důvodnou.

K výroku II. rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud uvedl, že tento výrok by mohl být zákonný pouze tehdy, pokud by ukládal žalobci náhradu nákladů řízení vynaložených žalovaným na zjištění závady podle § 97 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. Námitka žalovaného, vztahující se k nesprávnému posouzení právní otázky Městským soudem v Praze v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], tak byla Nejvyšším správním soudem shledána i potud důvodnou a Nejvyšší správní soud proto rozsudek

Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2003, č. j. 38 Ca 149/2002 – 74, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku, přezkoumal napadené správní rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Proto ji rozsudkem ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 – 133, zamítl a rozhodl současně, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konstatoval, že právní posouzení, jaká konkrétní povinnost byla žalobci uložena rozhodnutím MH ze dne 22. 5. 2001 již bylo v předchozím soudním rozhodování vyřešeno tak, že se jednalo o zákaz veškerých hudebních produkcí, a to až do následné kontroly příslušným orgánem. Tato povinnost byla žalobci uložena pravomocným správním rozhodnutím, přičemž žalobce zákonnost tohoto správního rozhodnutí již v tomto soudním řízení nemůže zpochybňovat. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce tuto povinnost nesplnil a v jeho provozovně dále docházelo k hudebním produkcím a k překračování hladin hluku, byla pokuta podle § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb. uložena po právu. Pokuta byla uložena nikoli za porušení obecné právní povinnosti která vyplývá, z cit. zákona, ale pro porušení povinnosti stanovené v rozhodnutí ze dne 22. 5. 2001 na základě zákona č. 258/2000 Sb. Porušení bylo zjištěno ze záznamů policie ze dne 3. 6. 2001, 3. 7. 2001 a 13. 7. 2001. V souzené věci se však jednalo o zjištění, zda je dodržována povinnost uložená předchozím pravomocným správním rozhodnutím - zákaz provozu zdroje hluku, a nebylo tak zjišťováno překročení příslušných hlukových limitů, ale pouze provoz zdroje hluku, který byl předchozím správním rozhodnutím zakázán. Žalobce se v tomto řízení nemůže podle městského soudu domáhat zrušení rozhodnutí MH ze dne 22. 5. 2001, na čemž nic nemění to, že se nemohl měření konaného dne 23. 3. 2001 zúčastnit. Uvedené rozhodnutí nabylo právní moci, žalobce byl povinen je respektovat a nemůže se tak v tomto řízení již domáhat přezkoumání jeho zákonnosti, či řízení, které jeho vydání předcházelo. Soud i žalovaní byli povinni z tohoto pravomocného rozhodnutí vycházet a není možné závěry takového pravomocného rozhodnutí přezkoumávat či věcně hodnotit. Pokuta nebyla uložena na podkladě měření hluku ze dne 23. 3. 2001, ale na podkladě zjištění, že zákaz stanovený v uvedeném rozhodnutí nebyl respektován a k hudebním produkcím a tudíž k provozu zdroje hluku nadále docházelo.

K námitce žalobce, že ve výroku rozhodnutí chybí odkaz, podle jakého ustanovení se ukládá povinnost k náhradě nákladů předchozího řízení, přičemž není jasné, proč nebylo o náhradě těchto nákladů rozhodnuto již v rozhodnutí MH, městský soud uvedl, že skutečnost, že ve výroku není uvedeno příslušné ustanovení právního předpisu je sice v rozporu s § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), tato nesprávnost však sama o sobě nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí jako takového, neboť znění zákona je uvedeno v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Jedná se sice o vadu výroku, tato vada však nenabyla takové intenzity, aby způsobila nezákonnost výroku. K polemice žalobce, proč o této náhradě nebylo rozhodnuto již v rozhodnutí MH ze dne 22. 5. 2001, městský soud uvedl, že v této skutečnosti žádnou nezákonnost nespátřuje, jelikož § 97 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. správní orgán nijak časově neomezuje v tom smyslu, kdy by o náhradě těchto nákladů měl rozhodnout. Správní orgán má oprávnění tuto povinnost uložit, žádné omezení, že by k němu muselo dojít v určitém správním rozhodnutí, však zákonem stanovené není a proto takový postup není v rozporu se zákonem.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 – 133, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobce především namítal, že městský soud zaujal nesprávné právní stanovisko k problematice správních rozhodnutí, která předcházejí napadenému rozhodnutí žalovaného a jsou jeho podkladem. Konstatoval dále, že městský soud zaujal ve smyslu předchozího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zcela nesprávné a neudržitelné stanovisko, že nelze přezkoumávat předchozí nezákonná rozhodnutí, ani nelze k důkazům o nezákonnosti přihlídnout s ohledem na zásadu presumpce správnosti správních aktů a na skutečnost, že předchozí správní rozhodnutí je v právní moci.

Žalobce dále namítal, že městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na záznamy městské policie ze dne 3. 6. 2001, 3. 7. 2001 a 13. 7. 2001, přestože dne 3. 6. 2001 se žádné měření neprovádělo a i pokud by se tak stalo, jednalo by se o měření před právní mocí rozhodnutí MH ze dne 22. 5. 2001, které nabylo právní moci až později (dne 13. 6. 2001). Vytýkal městskému soudu, že argumentuje protokolem policie ze dne 3. 6. 2001, aniž by takový protokol existoval. K případu hlášení policie ze dne 3. 7. 2001, žalobce namítal, že nelze považovat reprodukovanou hudbu (puštěné rádio či radiomagnetofon) a hlasitý hovor za hudební produkci. Rovněž v případě hlášení policie ze dne 13. 7. 2001 nelze za výrazné porušení rozhodnutí MH považovat zjištění zvuku kytary a to zvláště v situaci, kdy stěžovatel nebyl v provozovně přítomen. V obou případech šlo o překročení zákazu, který uložil svému personálu a v obou případech byl za chybu svého personálu postižen v přestupkovém řízení. Není tudíž zřejmé, z jakého důvodu žalovaný žalobci uložil tak vysokou pokutu a proč rozhodl o povinnosti žalobce platit také náklady měření ze dne 23. 3. 2001 a proč se městský soud s tímto postupem ztotožnil, aniž by výši sankce s ohledem na uvedené námitky přezkoumal. Žalobce rozsudku městského soudu vytýkal rovněž nepřezkoumatelnost, kterou spatřoval v tom, že městský soud vlastní důvody svého rozhodnutí uvádí velice stručně, obecně a k některým podstatným záležitostem se vůbec nevyjadřuje.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 19/2008 – 188, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 - 133, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Námitce žalobce na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť shledal, že z rozsudku městského soudu je zřejmé, z jakých důvodů soud žalobu stěžovatele zamítl, městský soud dostatečně konkrétně a podrobně rozvádí důvody, z nichž lze usoudit, jakými úvahami se řídil a vypořádává se se všemi žalobními námitkami stěžovatele.

K námitce žalobce vztahující se k povinnosti stěžovatele platit náklady měření hluku ze dne 23. 3. 2001, kde v podstatě též namítá, že se městský soud neřídil předchozím názorem zdejšího soudu Nejvyšší správní soud uvedl, že již v rozsudku ze dne 31. 8. 2005, č. j. 4 Ads 35/2004 – 111, vyslovil závazný právní názor o nezákonnosti výroku II. rozhodnutí žalovaného, kterým byl Městský soud v Praze vázán ve smyslu § 110 odst. 3 s. ř. s. Městský soud v Praze však i přes výše uvedený názor zdejšího soudu neshledal důvodnou žalobní námitku, v níž stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, že mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení, neboť má za to, že o náhradě nákladů řízení souvisejících s měřením hluku mělo být rozhodnuto již v rozhodnutí MH ze dne 22. 5. 2001. Městský soud dospěl k závěru, že v této skutečnosti žádnou nezákonnost nespatřuje,

jelikož § 97 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., správní orgán nijak časově neomezuje v tom smyslu, kdy by o náhradě těchto nákladů měl rozhodnout. Podle městského soudu má správní orgán oprávnění tuto povinnost uložit, žádné omezení, že by k němu muselo dojít v určitém správním rozhodnutí, však zákonem stanoveno není, a proto takový postup není v rozporu se zákonem.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že Městský soud v Praze nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí žalovaný přezkoumával, neprováděl ve věci žádné měření (to provedla Městská hygienická stanice; hrazení těchto nákladů se provádí podle zvláštního zákona č. 552/1991 Sb., (o státní kontrole), nevynaložil tedy ani žádné náklady na zjištění závady a tudíž je zřejmé, že správnímu orgánu prvního stupně (žalovanému) žádné náklady ve smyslu § 97 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o kterých by byl oprávněn rozhodnout, nevznikly a výrok II. jeho rozhodnutí je nezákonný. Nejvyšší správní soud tak k této námitce uzavřel, že Městský soud v Praze porušil ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s., když nerespektoval závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. Řízení před Městským soudem v Praze bylo zatíženo vadou, která vyvolala nezákonnost rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 227/2005 – 133, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Další námitky stěžovatele shledal Nejvyšší správní soud zčásti nedůvodné a zčásti nepřipustné ve smyslu ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) a § 104 odst. 4 s. ř. s.

Důvodnou shledal pouze žalobní námitku, že za tytéž skutky byl postižen dvakrát (pokutou podle zákona č. 258/2000 Sb. a údajně též v přestupkovém řízení vedeném orgánem Městské části Praha – Kolovraty, Nejvyšší správní soud uvedl, že jako kasační námitku ji žalobce sice výslovně neuvádí, avšak lze na ni usuzovat z té části jeho kasační stížnosti, kde v souvislosti se zpochybněním záznamu policie připomíná, že v obou případech úředních záznamů (ze dne 3. 7. a 13. 7. 2001) byl za chybu svého personálu, který překročil jeho zákaz provozovat hudební produkce v noční době, postižen v rámci přestupkového řízení. Nejvyšší správní soud se proto z opatrnosti vyjádřil i k této námitce. Shledal, že odůvodnění, jímž se Městský soud v Praze s touto námitkou vypořádal je nedostatečné a nemající oporu ve spise. Aby mohlo být posouzeno, zda v dané věci došlo k porušení zásady „ne bis in idem“, musel by být ve spise založen doklad o tom, zda zmíněné přestupkové řízení před stěžovatelem tvrzeným orgánem vůbec proběhlo a zda existují rozhodnutí, jimiž byl údajně za přestupek pokutován. Musel by být v tomto řízení takový důkaz proveden. Ve spise však o tom žádný doklad založen není, stěžovatel žádné rozhodnutí nepředložil a správnímu orgánu I. stupně se jej (vzdor snaze) nepodařilo opatřit. Žalovaný navíc zpochybňuje věcnou příslušnost uvedené městské části k projednání přestupku s poukazem na to, že podle § 29 zákona č. 200/1990 Sb. přestupkového zákona přestupky na úseku zdravotnictví [kam patří podle písm. b) tohoto ustanovení též přestupek označený jako nedodržení opatření stanoveného nebo uloženého ke snížení hluku a vibrací], posuzují a rozhodují o nich příslušné orgány ochrany veřejného zdraví, tedy tytéž orgány, které rozhodují o pokutě za správní delikt podle zákona č. 258/2000 Sb. Odkazuje v tomto směru též na ustanovení § 52 zákona č. 200/1990 Sb. v tehdy platném znění a § 91 zákona č. 258/2000 Sb. Způsob, jakým se s námitkou porušení zákazu „ne bis in idem“ vypořádal městský soud, který pouze uvedl, že zatímco zákon o přestupcích ve svém ustanovení § 29 odst. 1 sankcionuje porušení příslušných povinností (neuvádí jakých), které se však nekryje s tím,

za co byl žalobce postižen podle zákona č. 258/2000 Sb., tj. nedodržení povinností podle § 84 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. a naplnění skutkové podstaty deliktu podle § 92 odst. 1 téhož zákona, je naprosto nedostačující a v podstatě nepřezkoumatelný. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozornil, že i pro správní trestání platí zásada „ne bis in idem“, která zakazuje, aby byl pachatel za tentýž skutek (tytéž skutky), jimiž dojde k porušení či ohrožení zcela shodných zájmů, postižen dvakrát. Pro závěr o tom, zda tomu tak v tomto případě bylo či nikoliv, však neměl Městský soud v Praze dostatek podkladů. A jeho rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud uložil Městskému soudu v Praze aby v dalším řízení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost jeho výroku II. zrušil, vypořádal se s námitkou ukazující na porušení zásady „ne bis in idem“, případně zrušil rozhodnutí žalovaného též pro nezákonnost jeho výroku I. a aby věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a rozhodl též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 20. 7. 2009, č. j. 7 Ca 227/2005 – 225, žalobu proti výroku I. rozhodnutí žalovaného zamítl, rozhodnutí žalovaného ve výroku II. zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku nejprve konstatoval, že při jednání dne 10. 7. 2009 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení vyžádat přestupkové spisy u městské části Praha – Kolovraty. Městský soud návrh na doplnění dokazování zamítl, neboť žalobce svá tvrzení o potrestání v přestupkovém řízení prokázal listinami předloženými při jednání.

K povinnosti hradit náklady vynaložené na měření hluku uložené výrokem II. rozhodnutí žalovaného městský soud uvedl, že o nákladech řízení zaměřeného na zjištění porušení či nesplnění zákonem stanovené povinnosti (zde závady spočívající v překračování nejvyšší přípustné hranice akustického tlaku) lze rozhodnout jen do konce řízení směřujícího ke zjištění závady. V řízení v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí však žalovanému žádné náklady na zjištění závady nevznikly, neboť žalovaný výkon státního zdravotního dozoru vůbec neprováděl a rozhodoval pouze o tom, zda žalobcem byla či nebyla porušena povinnost (zákaz provozovat zdroj hluku) stanovená v rozhodnutí MH ze dne 22. 5. 2001. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně tudíž nevynaložil ani žádné náklady na zjištění závady a je tudíž zřejmé, že správnímu orgánu prvního stupně (žalovanému) žádné náklady ve smyslu § 97 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o kterých by byl oprávněn rozhodnout nevznikly a výrok II. jeho rozhodnutí je nezákonný.

Ohledně výroku I. rozhodnutí žalovaného, v souvislosti s nímž byla žalobcem vznesena námitka, že za uvedené jednání již byl potrestán v přestupkovém řízení a jeho potrestání za správní delikt brání zásada „ne bis in idem“, dospěl městský soud k závěru, že v daném případě tato zásada porušena nebyla. Žalobce předložil důkazy o tom, že mu za rušení nočního klidu ve dnech 13. 6. 2001, 3. 7. 2001 a 13. 7. 2001 byly v přestupkovém řízení uloženy pokuty za spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Městský soud dále konstatoval, že žalobce se jedním skutkem dopustil naplnění skutkové podstaty správního deliktu a zároveň přestupku. Jedná se tedy v případě každého jednotlivého skutku o jednočinný souběh správního

deliktu a přestupku. Při úvaze o uplatnění zásady „ne bis in idem” považoval městský soud za rozhodující zodpovězení otázky, zda je nutné při jejím uplatnění posuzovat totožnost skutku či totožnost deliktu. Při posouzení této otázky vyšel městský soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 – 328, a na základě argumentace v něm uvedené dospěl k závěru, že zásadně je nezbytná pro uplatnění zásady „ne bis in idem” totožnost deliktu v rozsahu všech znaků skutkové podstaty, nikoliv totožnost skutku. V posuzované věci se jedná o jednotu skutku, nikoli však deliktu. Ta nepřichází v úvahu již jen proto, že se jedná o souběh správního deliktu a přestupku, o nichž rozhodly nikoliv totožné správní úřady. Jednáním žalobce došlo k ohrožení zcela rozdílných zájmů, které jsou chráněny rozdílnými právními předpisy. V případě přestupku došlo k porušení zájmu společnosti na veřejném pořádku, resp. udržování nočního klidu, v případě správního deliktu došlo k porušení zájmu na plnění povinností uložených pravomocným rozhodnutím správního orgánu, tedy zájmu na respektování správních aktů jejich adresáty, a k porušení zájmu na dodržování hygienických limitů stanovených právním předpisem. Delikty, resp. delikt a přestupek totožné nejsou. Pokud tedy žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu a za toto jednání uložil sankci, zásadu „ne bis in idem” neporušil.

K odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 – 142, městský soud uvedl, že z tohoto rozhodnutí se zásadně podává závěr, že správní soud je oprávněn aplikovat čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy tato námitka nebyla žalobcem v řízení uplatněna. Toto rozhodnutí navíc vychází ze skutkového stavu, kdy rozhodoval totožný správní orgán o totožném deliktu (zároveň zákonitě i o skutku). Žalobcem namítané usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2007 sp. zn. 5 Tdo 1399/2007 vychází z čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod i čl. 40 odst. 5 Listiny a z totožnosti skutku, nikoliv deliktu. Závěry Nejvyššího soudu tak lze vztáhnout na trestně právní oblast, nikoliv na oblast správního trestání.

K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 2 As 71/2005 – 134, městský soud uvedl, že v cit. rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal na ustanovení § 88 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb., který výslovně nestanoví, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly, nicméně uvedl, že určuje kontrolním pracovníkům povinnost oznámit této osobě zahájení kontroly a předložit pověření k jejímu provedení (§ 12 odst. 2 zákona o státní kontrole). V daném případě však pokuta nebyla uložena na podkladě měření hluku ze dne 23. 3. 2001 (o tom již bylo pravomocně rozhodnuto), ale na podkladě zjištění, že zákaz stanovený tímto rozhodnutím není respektován a k hluku nadále dochází. Zjištěním (podkladem) tak není měření hluku ze dne 23. 3. 2001, ale zjištění pramenící zejména z úředních záznamů policie, provedených po nabytí právní moci rozhodnutí, kterým byl žalobci stanoven zákaz provozu zdroje hluku. Proto námitka zpochybňující samotné měření hluku ze dne 23. 3. 2001 nemůže být podle názoru městského soudu v tomto řízení věcně hodnocena a nelze ani aplikovat ustanovení § 88 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb. K totožnému závěru dospěl městský soud také v případě žalobních námitek, v nichž žalobce polemizuje s tím, pro jaký účel byl kolaudován byt, v němž došlo dne 23. 3. 2001 k měření hluku a zda v něm nejsou provedeny stavební úpravy v rozporu se stavebním zákonem. Tyto námitky totiž opětovně směřují do správního řízení, které není předmětem tohoto správního řízení, tedy do stanovení zákazu provozu zdroje hluku v provozovně žalobce.

Proti výroku I. tohoto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve které namítal, že městský soud zaujal nesprávné právní stanovisko k zásadě „ne bis in idem“ a to v rozporu se stávající judikaturou Nejvyššího správního soudu, Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Stěžovatel poukázal na podle jeho názoru zcela jednoznačné ustanovení čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle kterého nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. V situaci kdy již byl za své činy potrestán v blokovém řízení Městskou částí Praha Kolovraty a za ty samé činy byl následně potrestán orgánem hygieny (žalovaným), došlo podle stěžovatele k porušení ústavní zásady „ne bis in idem“, neboť byl za stejný čin postižen dvakrát v rozporu s cit. čl. Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že městský soud nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 19/2008 – 188, kterým byl zrušen předcházející rozsudek městského soudu pro tvrzené porušení výše uvedené ústavní zásady „ne bis in idem“ a městskému soudu uložil, aby o tomto získal příslušné podklady. Stěžovatel dále uvedl, že porušením ústavní zásady „ne bis in idem“ argumentuje mimo jiné od samotného počátku řízení. Vyjádřením Městské části Praha Kolovraty a příslušnými oznámeními městské policie doložil, že již byl za své činy potrestán v blokovém řízení Městskou částí Praha Kolovraty a za stejné činy byl potrestán orgánem hygieny (žalovaným). V této souvislosti stěžovatel dále poukázal na skutečnost, že k zásadě „ne bis in idem“ se několikrát vyslovil také Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 16. 2. 2005 č. j. A 6/2003 – 44. Vyslovil, že *nikdo nesmí být stíhán (potrestán) pro tentýž skutek (delikt) opakovaně, ledaže předchozí rozhodnutí bylo pravomocně zrušeno*. Stěžovatel dále odkázal na stanovisko Nejvyššího soudu ČR obsažené v usnesení ze dne 12. 12. 2007, sp. zn. 5 Tdo 1399/2007, publikovaného pod č. 13 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek v oddíle trestní rozhodnutí č. sbírky 3/2009, ročník LXI. Závěry ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 – 142, publikovaném pod č. 1842/2009 Sb. NSS, byly podle stěžovatele městským soudem aplikovány nesprávně a zkresleně.

Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas s výkladem městského soudu a Nejvyššího správního soudu, které aplikovaly zásadu presumpce správnosti správních aktů na problematiku předchozího správního rozhodnutí týkajícího se zákazu provozu zdroje hluku (rozhodnutí MH ze dne 22. 5. 2001) a odmítly přezkoumání tohoto rozhodnutí, které bylo podkladem pro rozhodování o vině a trestu stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2009, č. j. 7 Ca 227/2005 – 225, v napadené části a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s námitkou stěžovatele, že městský soud nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 19/2008 – 188. Konstatoval, že Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí pouze městský soud zavázal k tomu, aby se zabýval uplatněním zásady „ne bis in idem“ v souvislosti s uložením pokuty za správní delikt, což Městský soud v Praze velmi obsírně učinil, a to jak v dokazovací fázi, tak v napadeném rozhodnutí. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že zásada „ne bis in idem“ v posuzovaném případě porušena nebyla a plně se

ztotožnil s argumentací Městského soudu v Praze, vyjádřenou v odůvodnění napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí třetí, musel se Nejvyšší správní soud nejprve zabývat její přípustností. Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“. Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, co jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná jednak stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či dokonce to ani nebylo možné. Dále pak je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené stížní důvody nemohou být meritorně projednány. Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci doposud nevyřešil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56).

Právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. částečně nepřipustná, neboť stížním bodem, v němž stěžovatel vyjádřil nesouhlas s výkladem městského soudu a Nejvyššího správního soudu, které „aplikovaly zásadu presumpce správnosti správních aktů na předchozí správní rozhodnutí týkající se zákazu provozu zdroje hluku (rozhodnutí MH ze dne 22. 5. 2001) a odmítly přezkoumání tohoto rozhodnutí, které bylo podkladem pro rozhodování o vině a trestu stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval v předchozích rozhodnutích.

V rozsudku ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 19/2008 – 188, bylo konstatováno, že již v předchozím rozsudku ze dne 31. 8. 2005, č. j. 4 Ads 35/2004 – 111, vyslovil, že rozhodnutí městského hygienika bylo v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného i soudního přezkumu v právní moci, nebylo napadeno žádným řádným či mimořádným opravným prostředkem ani žalobou ve správním soudnictví a vzhledem k zásadě presumpce správnosti správních aktů je nutno jím uložený zákaz provozu zdroje hluku – jakýchkoliv hudebních produkcí v provozovně v noční době - respektovat jakožto věc pravomocně rozhodnutou, zákonnost takového rozhodnutí nelze již napadat v řízení o žalobě proti jinému rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůraznil, že v dané věci šlo o zjištění, zda je dodržována povinnost uložená předchozím pravomocným rozhodnutím – zákaz provozu zdroje hluku – jakýchkoliv hudebních produkcí v provozovně v noční době. Nebylo již nutno zjišťovat překročení příslušných hlukových limitů, ale samotnou existenci hudebních produkcí v noční době, které byly zakázány pravomocným rozhodnutím.

Na tomto závěru se nic nezměnilo. Nezbyvá tak než uzavřít, že stěžovatel se v této námitce dovolává stížního důvodu již uplatněného v předchozích kasačních stížnostech a proto je jeho kasační stížnost v této části nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Z provedené rekapitulace tudíž vyplývá, že v této fázi řízení se primárně jedná již jen o posouzení otázky, zda se městský soud správně vypořádal s námitkou stěžovatele na porušení zásady „ne bis in idem”.

Stěžovatel totiž v kasační stížnosti především namítá, že došlo k porušení ústavní zásady „ne bis in idem”, neboť byl za stejný čin postižen dvakrát v rozporu s čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Toto porušení zásady zákazu dvojího trestání spatřuje stěžovatel v tom, že byl za své činy potrestán žalovaným v situaci, kdy již předtím byl za tytéž činy potrestán v blokovém řízení Městskou částí Praha – Kolovraty.

Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že se plně ztotožňuje s argumentací a závěry, ke kterým dospěl městský soud v přezkoumávaném rozsudku.

Nejvyšší správní soud podobně jako městský soud poukazuje na závěry, jež učinil zdejší soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 – 328. V tomto rozsudku se totiž Nejvyšší správní soud velice podrobně zabýval veškerými aspekty přicházejícími v úvahu při aplikaci zásady „ne bis in idem”. Konstatoval mimo jiné, že tato zásada má svůj aspekt procesněprávní a hmotněprávní, přičemž vyjadřuje zákaz někoho stíhat (procesněprávní aspekt) nebo potrestat (hmotněprávní aspekt) dvakrát za stejnou věc, aniž by bylo předcházející rozhodnutí v předepsaném řízení zrušeno. Uplatnění této zásady tedy předpokládá dvě po sobě jdoucí řízení, nikoliv jediné řízení, v němž má být udělena sankce za skutek, který naplňuje formální znaky dvou různých deliktů. Tento rozdíl je ovšem zcela klíčový nejen z pohledu judikatury Evropského soudního dvora, ale i z pohledu judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva”).

Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku dále uvedl, že „je třeba vzít v úvahu - vedle nutné podmínky poslušnosti obou řízení a tudíž i sankcí - také důležitý rozdíl mezi dvěma možnostmi aplikace zásady *ne bis in idem*, tj. že (1) nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž *skutek*, nebo (2) nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž *delikt* (srov. blíže TRECHSEL, S., op. cit., str. 392-399). Výklad ve prospěch první varianty, představující vyšší stupeň ochrany delikventa, by bylo možné vyčíst z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Gradinger proti Rakousku*, kde se na první pohled zdá, že relevantním komparátorem pro Evropský soud pro lidská práva je skutečně skutek *de iure*, a nikoliv právní kvalifikace tohoto skutku. Evropský soud konstatoval, že „*si je plně vědom, že dotčená ustanovení se liší nejen, pokud jde o označení [obou] trestných činů [offences], ale i ... pokud jde o jejich povahu a účel... Nicméně obě dotčená rozhodnutí byla založena na stejném skutku [conduct]*“ (*Gradinger proti Rakousku*, op. cit., § 55). Nicméně Evropský soud pro lidská práva se od tohoto výkladu odklonil ve věci *Oliveira proti Švýcarsku*, kde za relevantní komparátor pro posouzení přípustnosti po sobě následujících řízení určil právní kvalifikaci skutku, a nikoliv skutek samotný (*Oliveira proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 30. 7. 1998, stížnost č. 25711/94, § 26). Evropský soud tak akceptoval, že jedním skutkem lze spáchat několik deliktů, přičemž čl. 4 Protokolu č. 7 nebrání tomu, aby pro tentýž skutek byl pachatel odsouzen ke dvěma trestům ve dvou po sobě jdoucích řízeních, pokud jde o souběh dvou různých deliktů, i když jsou tyto delikty založeny na shodném jednání (*Oliveira proti Švýcarsku*, op. cit., § 27).

Evropský soud pro lidská práva se následně v kauze *Franz Fischer proti Rakousku* pokusil o sjednocení obou zjevně kontradiktorních přístupů (které byly ostatně tvrdě napadeny doktrinální kritikou; srov. např. TRECHSEL, S., op. cit., str. 395; či REPÍK, B.: *Evropská úmluva o lidských právech a trestní právo*, Praha: ORAC, 2002, str. 248 - 250) a nakonec se přiklonil k restriktivnějšímu výkladu (pro pachatele) aplikovanému ve věci *Oliveira proti Švýcarsku* (*Franz Fischer proti Rakousku*, op. cit., § 25 a § 29). Tohoto výkladu se Evropský soud pro lidská práva již konstantně drží (srov. *Göktan proti Francii*, op. cit., § 50; *Manasson proti Švédsku*, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 8. 4. 2003, stížnost č. 41265/98; *Sailer proti Rakousku*, rozsudek ze dne 6. 6. 2002, stížnost č. 38237/97, § 25; a *Hauser-Sporn proti Rakousku*, op. cit., § 42). Nicméně je pravda, že Evropský soud si vyhradil možnost posoudit, zda-li nominálně odlišné delikty ve skutečnosti nepředstavují „tentýž trestný čin“ ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluvy. Pro tyto účely Evropský soud pro lidská práva používá test, zda-li *jeden trestný čin zahrnuje všechna zla obsažená v ostatních trestných činech ... [či] zda oba dané trestné činy mají stejné základní prvky* (*Franz Fischer proti Rakousku*, op. cit., § 25). Na základě tohoto testu dospěl Evropský soud například k závěru, že dvojí trest pro nepřiznání příjmů a daňový únik nepředstavuje porušení čl. 4 Protokolu č. 7 (*Ponsetti a Chesnel proti Francii*, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 14. 9. 1999, stížnosti č. 36855/97 a 41731/98; *Manasson proti Švédsku*, op. cit.; srov. rovněž závěry ve věcech *Isaksen proti Norsku*, rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 2. 10. 2003, stížnost č. 13596/02; *Göktan proti Francii*, op. cit., § 50; a *Hauser-Sporn proti Rakousku*, op. cit., § 44 - § 45). ”

Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dále uvedl (tuto část citoval v napadeném rozsudku také městský soud v Praze), že „*pokud jde o rozdíl mezi dvěma možnostmi aplikace zásady ne bis in idem, tj. že (1) nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž skutek, nebo (2) nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž delikt (viz výše), v judikatuře Ústavního soudu lze vysledovat obdobné napětí mezi oběma přístupy jako v případě Evropského*

soudu pro lidská práva. Článek 40 odst. 5 Listiny používá pojem „čin“, Ústavní soud se tedy musel vypořádat s otázkou, zda (1) pojem „čin“ lze ztotožnit s pojmem „skutek“, jak jej používá trestní řád; či zda (2) pojem „čin“ lze ztotožnit s pojmem „trestný čin“, jak jej používá čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě; či zda (3) má pojem „čin“ svůj autonomní význam, který není nutně totožný ani s pojmem „skutek“ ani s pojmem „trestný čin“. V linii judikatury reprezentované výše citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 81/95 (souladně nález Ústavního soudu ze dne 20. 3. 1997, sp. zn. I.ÚS 184/96, Sb. n. u. ÚS, svazek č. 7, nález č. 32, str. 209; nález Ústavního soudu ze dne 13. 7. 2006, sp. zn. I.ÚS 85/04, Sb. n. u. ÚS, svazek č. 42, nález č. 136, str. 91) se Ústavní soud přiklonil k první výkladové variantě. V usnesení sp. zn. Pl. ÚS 6/03 (cit. výše) pak Ústavní soud podřadil pod Listinou používaný pojem „čin“ pojem „dílčí útok“ pokračujícího trestného činu, čímž se zdá posunul ke třetí z výše zmíněných variant výkladu. Ve všech uvedených nálezech a usneseních se však Ústavní soud zároveň opřel o čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, který však v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (viz výše) zakotvuje pouze restriktivnější variantu zásady *ne bis in idem*, tj. že nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž delikt (a nikoliv pro týž skutek).”

Konstatoval dále, „že hlavním účelem zásady „*ne bis in idem*“ je poskytnout právní jistotu tomu, o jehož vině a trestu již bylo jednou pravomocně rozhodnuto, že již nebude vystaven, pokud nebude dané rozhodnutí cestou mimořádných opravných prostředků zrušeno, novému (opakovanému) stíhání (řízení) a potrestání. Uplatňování této zásady se liší pouze v tom, jak již bylo řečeno, zda se garantuje zákaz opakovaného stíhání za stejný skutek, či pouze za stejný delikt. Zatímco čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě i čl. 40 odst. 5 Listiny podle mínění Nejvyššího správního soudu v zásadě garantují pro celou trestněprávní oblast v širším slova smyslu (včetně správního trestání) pouze zákaz opakovaného stíhání za stejný delikt, ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) až h) trestního řádu naproti tomu považují za nepřipustné trestní stíhání pro týž skutek, ovšem pouze v případech v těchto ustanoveních uvedených, byť na druhou stranu trestní řád z důvodů nutnosti transpozice Schengenské úmluvy a jiných právních instrumentů z oblasti třetího pilíře EU uznává jakožto překážku věci rozhodnuté i obdobná rozhodnutí soudů a jiných justičních orgánů jiných členských států Evropské unie (§ 11 odst. 4 trestního řádu).”

„Obdobná ustanovení lze nalézt rovněž v § 66 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, obecně pro oblast správního trestání v ČR ovšem takto „vysoký standard“ zásady *ne bis in idem* neplatí, a to už jen z toho důvodu, že shodným jednáním může dojít k porušení či ohrožení zcela odlišných zájmů a tedy ke spáchání správních deliktů stanovených nejen různými právními předpisy, ale navíc i sankcionovaných různými správními orgány, takže dodržení zásady zákazu opakovaného trestu za shodné jednání by v těchto případech bylo stěží realizovatelné.” V těchto případech lze dle názoru Nejvyššího správního soudu trvat pouze na zásadě zákazu opakovaného řízení a potrestání za týž delikt.

Podle § 32 zák. č. 258/2000 Sb. (ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) o ochraně veřejného zdraví a o změně některých zákonů, hluk z provozoven služeb a hluk z veřejné produkce hudby (např. koncert, taneční zábava, artistická produkce s hudbou) nesmí překročit hygienické limity upravené prováděcím právním předpisem. Splnění této povinnosti zajistí osoba provozující službu a jde-li o veřejnou produkci hudby, pořadatel nebo provozovatel veřejné produkce hudby.

Podle § 92 odst. 1 téhož zákona za nesplnění nebo porušení povinnosti stanovených tímto zákonem nebo na jeho základě vydanými rozhodnutími či opatřeními orgánu ochrany veřejného zdraví (...) uloží orgán ochrany veřejného zdraví oprávněný vykonávat státní zdravotní dozor fyzické osobě při její podnikatelské činnosti nebo právnické osobě pokutu do výše 2 000 000 Kč.

V posuzované věci jednání stěžovatele spočívalo v tom, že v provozovně „U Čeréze“ byly ve dnech 13. 6. 2001, 3. 7. 2001 a 13. 7. 2001 konány v nočních hodinách hudební produkce vzdor předchozímu zákazu, který měl trvat až do odstranění závady spočívající v překračování nejvyšších přípustných hladin akustického tlaku a kontrole správního orgánu, zda je závada odstraněna. Tímto jednáním stěžovatel naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, a to tím, že neplnil povinnost uvedenou v ustanovení § 32 téhož zákona ve spojení s § 11 nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací; dále porušil povinnosti stanovené rozhodnutím MH ze dne 22. 5. 2001, za což mu byla uložena pokuta ve výši 35 000 Kč. V příloze podání ze dne 22. 6. 2009, které je založeno v soudním spisu stěžovatel předložil přípis vyhotovený Městskou částí Praha - Kolovraty, komisí pro projednávání přestupků. Z tohoto přípisu vyplývá, že stěžovatel byl potrestán pokutou za přestupky proti veřejnému pořádku – rušení nočního klidu [§ 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích], kterých se dle úředních záznamů Městské policie hl. m. Prahy dopustil ve dnech 13. 6. 2001, 3. 7. 2001, 13. 7. 2001 a 22. 9. 2001.

Stěžovatel tedy svým jednáním (konáním hudebních produkcí v nočních hodinách): a) naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 92 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., b) porušil povinnosti stanovené rozhodnutím zvláštního orgánu, c) spáchal opakovaně přestupek proti veřejnému pořádku – rušení nočního klidu. Za správní delikty ad a) a ad b) byl potrestán rozhodnutím žalovaného, za opakovaně spáchaný přestupek ad c) byl potrestán v přestupkovém řízení. Za své jednání (jednalo se vždy o jednočinný souběh, neboť stěžovatel naplnil skutkovou podstatu několika správních deliktů a přestupku jedním skutkem) tak byl potrestán ve dvou správních řízeních.

Jak již bylo uvedeno výše, Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře akceptoval, že jedním skutkem lze spáchat několik deliktů, přičemž čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě nebrání tomu, aby pro tentýž skutek byl pachatel odsouzen ke dvěma trestům ve dvou po sobě jdoucích řízeních, pokud jde o souběh dvou různých deliktů, i když jsou tyto delikty založeny na shodném jednání. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva tedy svědčí o tom, že pachatel může být potrestán dvěma různými orgány za porušení či ohrožení dvou odlišných zákonem chráněných zájmů, stanovených nejen různými právními předpisy, ale navíc sankcionovanými různými orgány, k němuž došlo jediným (i opakovaným) jednáním.

Nejvyšší správní soud má za to, že právě o takový případ se jedná v posuzované věci, kdy stěžovatel byl potrestán dvěma různými správními orgány za správní delikty a opakovaně spáchaný přestupek, ve dvou na sobě nezávislých správních řízeních. Jak správně konstatoval městský soud v napadeném rozsudku, jednáním stěžovatele došlo k ohrožení zcela rozdílných zájmů, které jsou stanoveny rozdílnými právními předpisy. V případě opakovaně spáchaného přestupku došlo k porušení zájmu společnosti na veřejném

pořádku, resp. udržování nočního klidu, v případě správního deliktu došlo k porušení zájmu na plnění povinnosti uložených pravomocným rozhodnutím správního orgánu, tedy zájmu na respektování správních aktů jejich adresáty, a k porušení zájmu na dodržování hygienických limitů stanovených právním předpisem. Skutková podstata jiných správních deliktů a opakovaně spáchaného přestupku se nepřekrývají, ani není jedna obsažena v druhé. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva v případě Franz Fischer proti Rakousku (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 5. 2001, č. 37950/97), ve kterém stěžovatel řídil pod vlivem alkoholu a přitom smrtelně zranil cyklistu. Stěžovatel byl nejprve ve správním řízení uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti silničního provozu spočívajícího v tom, že řídil pod vlivem alkoholu [§ 99 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Následně byl v řízení před trestním soudem odsouzen za to, že způsobil jinému ublížení na zdraví s následkem smrti, a to z nedbalosti (čl. 80 trestního zákoníku), neboť požil alkoholický nápoj, a uvedl se tak do stavu vylučujícího způsobilost, ačkoliv věděl nebo měl vědět, že bude vykonávat činnost, při níž by mohl ohrozit životy lidí (článek 81 paragraf 2 trestního zákoníku). Evropský soud pro lidská práva dospěl v tomto případě k tomu, že byl porušen článek 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě („Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu.“). Kvalifikovaná skutková podstata ve smyslu článku 81 paragrafu 2 trestního zákoníku totiž v sobě zahrnovala všechny prvky skutkové podstaty podle § 99 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a stěžovatel tak byl neprávem potrestán ve dvou různých řízeních.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že v posuzované věci k porušení zásady „ne bis in idem“ nedošlo.

Stěžovatel dále vyjádřil přesvědčení, že městský soud nerespektoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 19/2008 – 188, kterým byl zrušen předcházející rozsudek městského soudu pro tvrzené porušení výše uvedené ústavní zásady „ne bis in idem“ a městskému soudu uložil, aby o tomto získal příslušné podklady.

S tímto názorem stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. V shora uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud označil způsob, jímž se Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 2. 11. 2007, č. j. 7 Ca 225/2007 – 133, vypořádal s námitkou stěžovatele na porušení „zásady ne bis in idem“ za nedostatečný a nemající oporu ve spise a uzavřel, že pro závěr o tom, zda byla uvedena zásada porušena či nikoliv, neměl krajský soud dostatek podkladů a jeho rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud tedy svým právním názorem nezavázal městský soud, jakým způsobem má rozhodnout o námitce stěžovatele týkající se porušení zásady „ne bis in idem“. Uložil městskému soudu pouze to, aby si k této námitce stěžovatele obstaral potřebné podklady a aby se touto námitkou zabýval. Městský soud v dalším řízení postupoval tak, že si obstaral podklady k argumentaci stěžovatele týkající se porušení zásady „ne bis in idem“ (již zmíněný přípis vyhotovený městskou částí Praha – Kolovraty, komisí pro projednávání přestupků) a s námitkou stěžovatele se vypořádal. Postupoval tedy v souladu se závěrem, jež vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2009, č. j. 4 Ads 19/2008 – 188, a jeho postupu nelze cokoli vytknout.

K poukazu stěžovatele na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. J. A 6/2003 – 44 a rozsudek ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 – 142), a Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 12. 12. 2007, sp. zn. 5 Tdo 1399/2007) Nejvyšší správní soud uvádí následující:

V rozsudku ze dne 16. 2. 2005 č. j. A 6/2003 – 44, se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou žalobce, že spáchal jeden skutek a byl za něj již sankcionován. Konstatoval, že se „jednalo o situaci, kdy nešlo o jednočinný souběh (tedy naplnění skutkových podstat několika správních deliktů jedním skutkem), nýbrž o dva skutky a dva správní delikty: první skutek spočíval v účtování vyšší než povolené ceny a jeho následkem bylo porušení zájmu na poskytování taxislužeb v souladu s cenovými předpisy, druhý skutek spočíval v nevydání dokladu o zaplacení jízdného jako výstupu z tiskárny taxametry, doplněného o údaje uvedené v § 15 odst. 2 prováděcí vyhlášky, a jeho následkem bylo porušení zájmu na transparentní kontrole služeb, které poskytuje, cestujícím. Nejvyšší správní konstatoval, že se jednalo o dvě odlišná jednání s dvěmi odlišnými následky, a proto i o dva správní delikty: první je deliktem podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, druhý podle zákona o silniční dopravě. Konstatoval dále, že tomuto závěru ostatně nasvědčuje i to, že žalobce by byl za nevydání dokladu z taxametry postižen i tehdy, pokud by jízda nebyla předražena (a naopak: pokud by došlo pouze k předražení jízdného, přičemž požadovaný doklad by měl všechny náležitosti, byl by žalobce potrestán pouze za cenový delikt). Z uvedeného je patrné, že žalobce byl potrestán za dva odlišné skutky. O porušení zákazu dvojího trestání za tentýž skutek by mohlo jít jedině tehdy, pokud by žalobce byl dvakrát postižen pro nevydání dokladu z taxametry s předepsanými náležitostmi, nebo mu byla dvakrát uložena pokuta za účtování vyšší než povolené ceny. To se však v daném případě nestalo, a proto soud neshledal tento žalobní bod důvodným.“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 – 142, publikovaném pod č. 1842/2009 Sb. NSS, vyslovil, že *zásada ne bis in idem* obsažená v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod v oblasti správního trestání se prosazuje jako zásada vůdčí ve vztahu k zásadě dispozitivní (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) i k zásadě přezkumu správních rozhodnutí podle skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Správní soud je proto oprávněn aplikovat čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy stěžovatel tuto námitku v řízení neuplatnil.

V usnesení ze dne 12. 12. 2007, sp. zn. 5 Tdo 1399/2007 se Nejvyšší soud ČR zabýval případem, kdy obviněná byla trestně stíhána za skutek, jenž byl vymezen tak, že v D. dne 21. 10. 2005 kolem 18.40 hod. odcizila v prodejně oděvů dámskou látkovou tašku zn. Alberto de Sign v hodnotě 299 Kč, pánské sportovní boty v hodnotě 400 Kč a dámské riflové kalhoty v hodnotě 600 Kč, a tím způsobila N. T. S., škodu ve výši 1.299 Kč. Za tento skutek byla potrestána v blokovém řízení pokutou ve výši 100 Kč.

Nejvyšší soud ČR zdůraznil, že „ve smyslu jeho ustálené judikatury (např. usnesení ze dne 15. 2. 2006, sp. zn. 5 Tdo 166/2006) *zásada ne bis in idem*, tedy zákaz dvojího souzení a potrestání za týž čin, nebo-li skutek ve smyslu článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod brání také trestnímu stíhání a odsouzení toho, proti němuž dřívější přestupkové řízení o témže skutku trestněprávní povahy meritorně skončilo pravomocným rozhodnutím příslušného správního orgánu a vynesené rozhodnutí nebylo zrušeno z podnětu mimořádného opravného prostředku. Na tento případ nedopadá ustanovení

§ 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., nicméně uvedený článek 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod lze přímo aplikovat s odkazem na § 11 odst. 1 písm. j) tr. ř. a články 10 a 95 Ústavy České republiky. Vyloučit ochranu proti novému procesu s ohledem na zásadu *ne bis in idem* přitom nemůže ani skutečnost, že příčinou prvního projednání činu (skutku) v přestupkovém řízení byla jeho nesprávná kvalifikace jako přestupku, ačkoliv naplňoval znaky trestného činu. Právně bezvýznamné je též to, proč došlo k novému řízení a rozhodnutí v dané věci, aniž bylo zrušeno předcházející rozhodnutí o totožném činu (skutku).” Nejvyšší soud se ztotožnil se závěrem odvolacího soudu, který shledal, že za situace, kdy obviněná již byla za jednání, které je předmětem trestního řízení věci, postižena v blokovém řízení, by došlo uložení trestu v trestním řízení k porušení zásady *ne bis in idem*, a proto odvoláním napadený rozsudek zrušil a trestní stíhání obviněné zastavil.

Z výše uvedeného tak je zřejmé, že odkaz stěžovatele na uvedenou judikaturu je nepřipadný, neboť závěry ke kterým soudy dospěly ve zmíněných rozhodnutích na posuzovanou věc nedopadají. V rozsudku ze dne 16. 2. 2005 č. j. A 6/2003 – 44, se totiž jednalo o skutkově jinou situaci, kdy se žalobce dvěma skutky dopustil dvou správních deliktů (na rozdíl od posuzované věci, kdy se stěžovatel dopustil více správních deliktů a opakovaně spáchal přestupek v jednočinném souběhu). V rozsudku ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008 – 142, se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil v tom směru, že zásadu „*ne bis in idem*” je třeba aplikovat *ex offio*, aniž by její uplatnění bylo namítáno, tudíž ani tento judikát na posuzovanou věc nedopadá, neboť stěžovatel námitku na porušení zásady „*ne bis in idem*” uplatnil. Rovněž případ, kterým se zabýval Nejvyšší soud ČR ve shora zmíněné trestní věci se skutkově od právě posuzované věci liší. V případě, kterým se zabýval Nejvyšší soud ČR se obviněná dopustila krádeže, za kterou však byla potrestána v blokovém řízení. V tomto případě však obviněná svým jednáním naplnila pouze jednu skutkovou podstatu (krádeže) a porušila pouze jeden objekt (zájem na ochraně majetku). Tím se tento případ liší od posuzované věci, ve které stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu a přestupku v jednočinném souběhu.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšné žalované náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalované právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu